מתנה לאימא

סמנתה ודיינה שאול

www.storiesformylittlesister.com

שמי קורדורוי ואספר לכם סיפור. הוא עלי ועל אימא שלי.
אם עדיין לא הבחנתם אנו קיפודים, ובחורף אנו עלולים לגרום לצרות.

כי כשנעשה קר מאוד בחוץ אנו נוהגים להסתתר במקום חם כלשהו. אנו נרדמים וישנים הרבה, הרבה זמן ומתעוררים רק כשבחוץ נעשה חמים.

ישנתי היטב במיטה שלי, מכורבל בשמיכה חמה, כשהעירו אותי אורות מעלי. הייתי עוד רדום ויכולתי רק בקושי לראות, אבל כן, אורות נצנצו בעץ שלנו.

האורות בעץ שלנו נצנצו כמו כדורים קטנים. ידעתי שאני צריך להמשיך לישון, אבל במקום זאת יצאתי לתוך השלג.

האורות היו יפים ונזכרתי כי זה חג המולד ולכן הם בעץ שלנו. לא נעים לישון בחג המולד. כשאתה ישן, אתה מפסיד את כל שמחת החג. את הקישוטים, ואת

שירי החג, ואת הארוחה החגיגית, ולמעשה כל דבר חגיגי.
לכן החלטתי שצריך לשנות את הדבר ולערוך חג המולד מיוחד.

אימא ישנה חזק במיטה שלה ואני כיסיתי אותה בשמיכה שלי. כי שמיכה של אימא כבר מרופטת וישנה ולא חיממה אותה בכלל.

נכון, מה שדרוש לאימא זו שמיכה חדשה, ואני מיד ידעתי מה עלי לעשות.
איזו מתנה יפה תהיה זאת לאימא – שמיכה חדשה תחת עץ חג המולד שלנו.

חיכיתי לבואו של אור היום ואז יצאתי לגינה. עברתי בשלג ויצאתי דרך הפשפש, נעצרתי בתחנת האוטובוס ושם חיכיתי.
ובזמן ההמתנה לעסתי רקיק. עמדתי על המדרכה, רחוק מהמכוניות שעברו הנה והנה בכביש. היה לי קצת קר כי השלג התחיל שוב לרדת.

באו עוד אנשים לתחנת האוטובוס ואישה אחת אפילו אמרה "ראו את המעיל שלי. הוא מכוסה כולו באבקת כסף, וכך גם שמלתי. כי אני פיזרתי את האבקה כשקישטתי עץ חג המולד שלי."

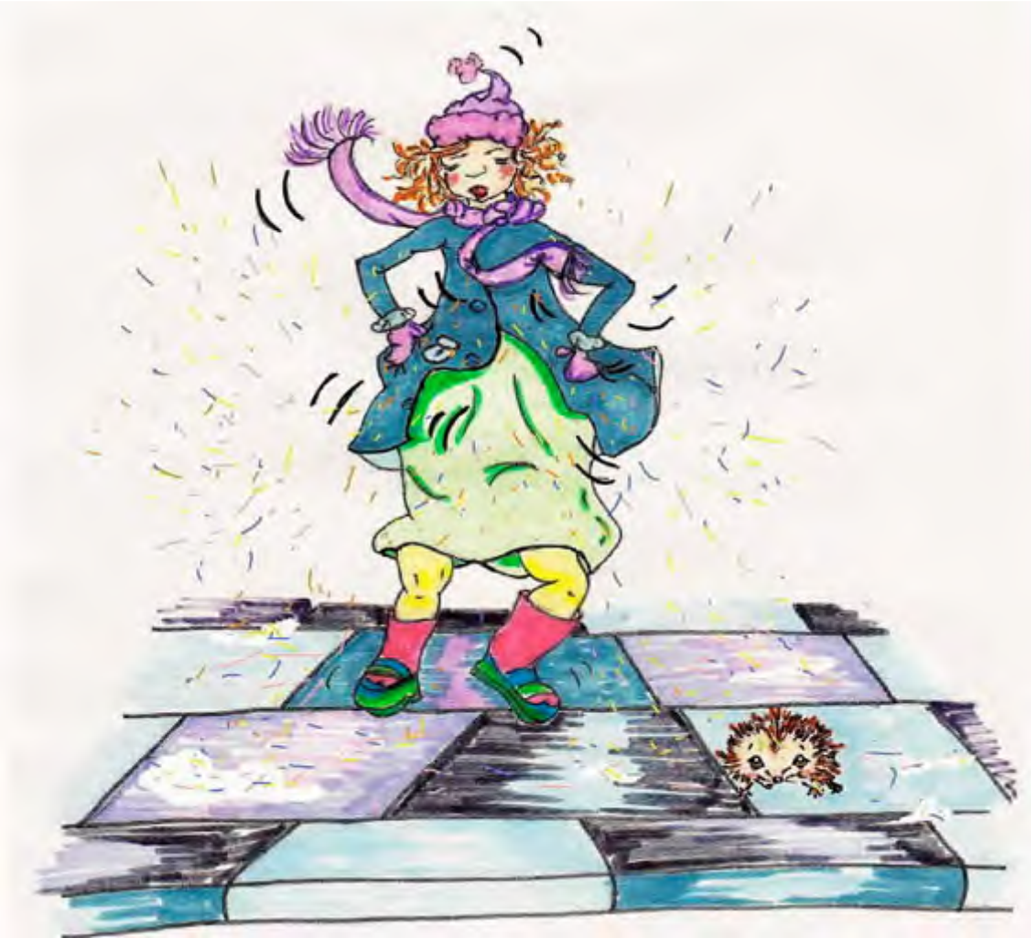

בדיוק אז הגיע האוטובוס, אך מדרגת הכניסה הייתה כל כך גבוהה שלא יכולתי לקפוץ עליה ופחדתי שאפסיד את הנסיעה שלי.

איש אחד הצביע עלי ואמר "ראו מה מונח כאן."
והאישה הסתובבה והסתכלה עלי. אמרה "מוזר, זו
כנראה מברשת בגדים" והרימה אותי.

קצת נעלבתי שלקחה אותי כך, בלי לשאול, ואני הרי
לא מברשת בגדים אלא קיפוד.

אבל היא עלתה לאוטובוס ולקחה אותי אתה. יצאתי לדרך.

היא התכוונה להבריש בי את הבגדים שלה, אבל לפני כן שאלה את הנהג האם האוטובוס נוסע העירה. הנהג אמר "כן, אנו נוסעים לשם" והיא לקחה את הארנק שלה כדי לשלם לו.

כשחיטטה בארנק נפלתי מהיד שלה. נבהלתי מאוד כי פחדתי שאפגע בנפילה.

אבל למזלי נפלתי על מושב מרופד היטב. הוא היה רך ונעים.

בכל תחנה הצצתי דרך החלון, כדי למצוא חנות של שמיכות. ראיתי חנות אוכל, ועוד אחת שמכרה ברגים, ואחת שמכרה.. טוב, כל מיני דברים. ראיתי

גם חנות גדולה מאוד ומעליה שלט ובו כתוב באדום "חנות כלבו". חשבתי ששם אולי מוכרים שמיכות, ואולי אמצא שם אחת לאמי, כזו יפה ורכה.

המושב שעליו ישבתי היה גבוה, וכשהסתכלתי למטה פחדתי שאפול, ולקיפוד מאוד לא בריא ליפול כך.

התחלתי לחשוב איך לעזוב את האוטובוס בלי נפילה ובלי בעיות אחרות. ובדיוק אז נערה אחת התיישבה לידי, ופתחה את התיק שלה. חשבתי שזו הזדמנות וקפצתי מהר לתוך התיק שלה.

כשהיא ירדה מהאוטובוס היא לקחה אותי אתה ונכנסה לחנות כלבו.
מהתיק הצצתי מסביב, אבל ראיתי רק המון בקבוקים.

הרחתי בשמים וניחוחות שונים כה חזקים שהייתי צריך להתעטש! וי!

כשהריח ניכנס חזק לאפי התעטשתי חזק ונפלתי מהתיק.

נבהלתי נורא והתגלגלתי לכדור מרוב פחד, אבל למזלי נפלתי על ערמת צעצועים רכים שסנטה קלאוס חילק לבנים ולבנות.

בדקתי אם אני שלם וראיתי שלא קרה לי דבר. הילדים עמדו בתור לקבלת מתנות.

החלטתי שגם אני אעמוד בתור, אפגוש את סנטה קלאוס ואסביר לו שאימא שלי זקוקה לשמיכה במתנה.

ואכן סנטה נתן לי שמיכה בשביל אימא ואפילו מתנה קטנה בשבילי, כדי שאוכל לשים מתנה לעצמי תחת עץ חג המולד שלי בבית.

הסתובבתי שם בחנות במשך כל היום והתעייפתי מאוד. חשבתי שאוכל לישון על אחת הצעצועים, ולכן טיפסתי ממש על קצה הערמה.

התגלגלתי כמו כדור על אחד הבובות, כשהעיר אותי רעש גדול. פתחתי עיניי כדי ליראות מה קורה.

זה היה קולו של סנטה שאמר "כן, היה כאן קיפוד קטן. צריך לחפש אותו כי אינני יודע איפה הוא עכשיו, יקירתי."

"חכי רק רגע ואתן לך צעצוע מהערמה הזו, משהו רך ונעים במגע, שיעודד אתך."
וכשאמר זאת תפש אותי בידו, ואני פחדתי וניסיתי להשתחרר. לא נעים היה לי להיות מוחזק בכוח, והרי אני קיפוד, ולא צעצוע.

וסנטה קרא "אוי, זה דוקר! גם מסתובב ומדגדג אותי!"

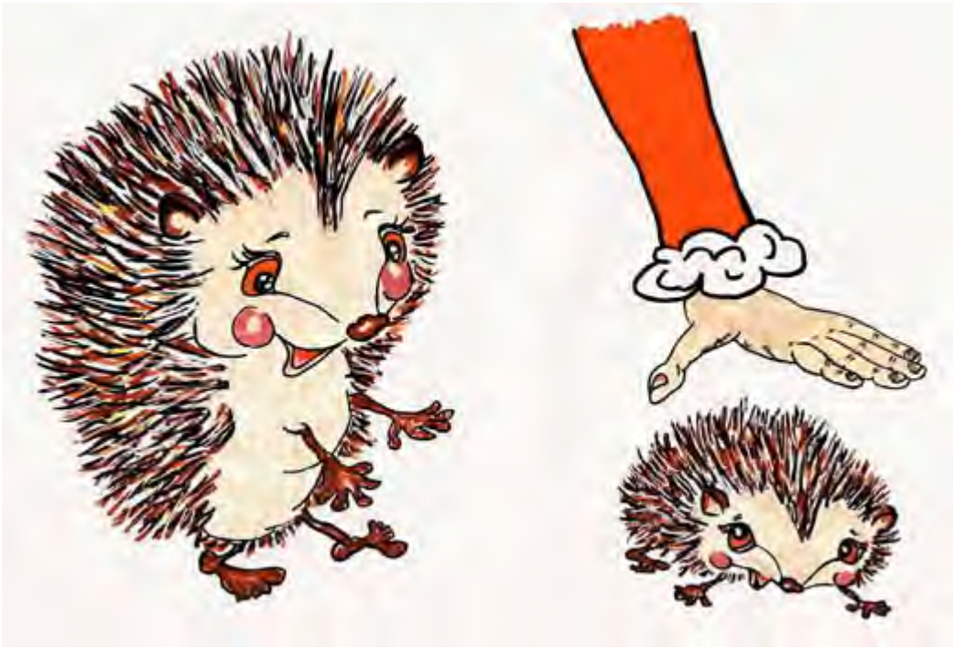

הוא הושיב אותי על הארץ וקרא "ראי מה מצאתי כאן!"
"הו, תודה, תודה לך סנטה, מצאת את הקטן שלי. זה קורדורוי שלי הקטן!"
כי סנטה דיבר עם אימא שלי. היא באה לחנות לחפש אותי. היא התעוררה ומצא שהיא לבדה, לכן יצאה מיד לחפש אותי.

היא הגיעה עד לחנות הכלבו והסתכלה סביב.

כן, אימא הייתה שמחה שמצאה אותי. שמחה שאני שלם ובריא, אבל גם קצת כעסה עלי, כשחזרנו לקן שלנו ולעץ שלנו. אמרה לי "לא היית צריך לצאת מהבית לגמרי לבדך."

ואני אמרתי "אימא, רציתי רק להביא לך מתנת חג המולד. לא, יותר לא אלך לבדי החוצה. לא ציפיתי שתהיה לי הרפתקה כזו. רק לא רציתי להפסיד את שמחת חג המולד, ולכן יצאתי לתוך השלג החוצה."

ואנא אמרה "מאחר שאנו כבר ערים, הבה ונעשה לנו חגיגה" ואז קישטנו את הקן שלנו ושרנו שירים של חג.

זה היה חג המולד הטוב ביותר שהיה לי אי-פעם,
ושנינו עם אימא היינו שמחים שאנו ערים למרות
הקור, ושאנו יכולים לחגוג את חג המולד.